

подешава да не поверујемо у први мах. Ни Свети Петар није поверовао, онај Свети Петар што га је срео и упитао: Куда идеш, Господе?... Знамо сви како је прошао...

Данас, после толико година када се присетим целе ове приче оплакујем своју злехуду судбину. Закаснио сам, а он ми се указао. Закаснио је и неверни Тома, и Свети Петар - камо ли нећу ја, обични државни службеник, члан дипломатског кора, службеник државне безбедности, официр за везу и пилот...

Ах, шта су сва та моја бедна звања и знања спрам само једне његове способности: да на онај начин напусти самопослугу!... Шта?!...

Како су ништавне све моје титуле, сва искуства пред оном страшном и невиђеном сликом када је од њега остало само два пешчана слова, кад су као згранути остали сви службеници, а девојчице напречац затруднеле чим се свемогући виноу у облаке...

Јер тек што се појавио онај светлосни сигнал он се попут млаза песка, претворио у горући фитиљ трепераве светлости и - изветрио.

Ето, то је мој грех што истог часа нисам у том човеку препознао Лице Божје и прискочио му упомоћ. Данас бих и ја можда био на бољем положају и не бих морао да пишем ове приче, да их потписујем нити да сведочим на овај начин.

Али није свима дато да виде лице Божје. Ни Мојсије, највећи син Израилев, није га видео, само је чуо његов глас из пламена:

"Не може човек видети лица мојега и остати жив..."

Али ја сам га видео.

Сад само повремено прошетам до самопослуге и с неверицом питам оне девојке:

"Је ли, како вам се учинило кад сте ономе чики вадиле оне ствари из шлица, а?..."

Оне само слегну раменима, праве се да ништа не знају, а трећа година ево како су у деветом месецу...

Нела Беблер ЛИФТ НА КОМЕ ПИШЕ О ВОЛИМ ТЕ...

Седео је у редакцији, млад. Пружила сам му две приче, превод са словеначког. Лепорек: лоптица причвршћена за рекет невидљивом нити: његово је и "пинг" и "понг".

- Имате ли још посла у граду? Могли би' да свратите касније ја би' у међувремену прочитао. (Где ли се дело "сте" и "х"?). Прецизним покретом привукао је листове, десни горњи угао се зауставио тачно на кружници, траг чаше оштетио је фурнир писаћег стола. Сливовита ефикасност.

Кроз два сата изјавиће: - Овдје се тако писало пре двадесет година!

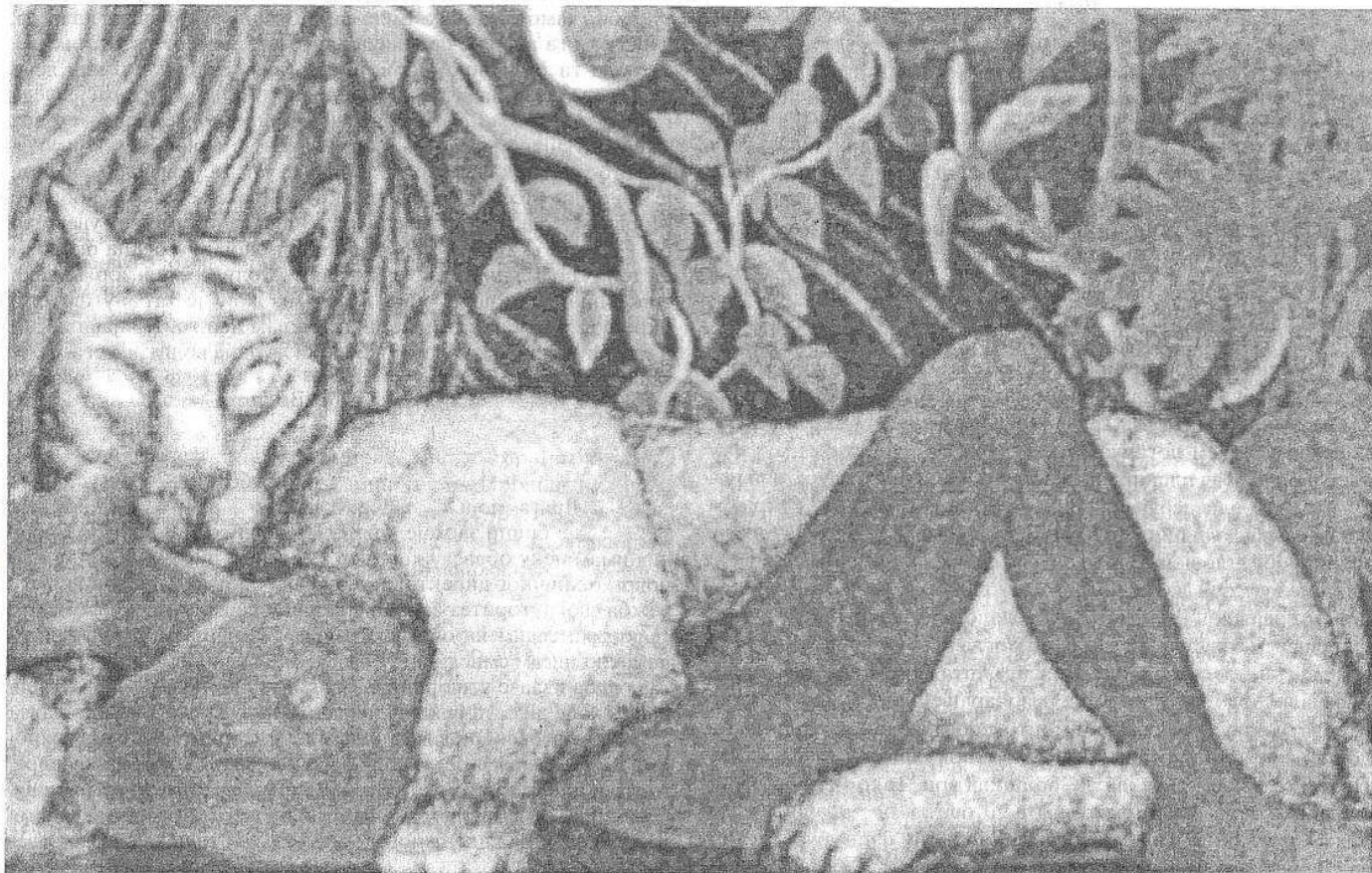
Мерећи просторну удаљеност у његовом изразу, двадесет светлосних година. Гледала сам, нетакнуту, додирну тачку на кружници коју је одредио десни горњи угао текста. Не марим лажикања.

Могла сам да поједноставим до краја, тај потенцијал, могући начин, прво лице множине: Ми не би сарађивали... Не би приметлио.

Могла сам да уперим исто то време - искуства - у његов лепо спаковани мозак: "Живите зато да можете мрејети"... Али не марим ни потплитања. Осмехнута одлазим.

А где је то овде? Сврстаће то под подсмех.

Ионако су речи постале само маскирна опрема, кишне завесе за (о)чни видик. Ушла сам у хрпотави београдски лифт. На вратима је писало о, волим те и додирнула дугме за приземље, где ми је, као и свакој кртици, место.

Сања Михајловић